

**OMUL ÎN FATA
LUI DUMNEZEU**

**ADRIENNE
VON SPEYR**

ADRIENNE VON SPEYR

OMUL ÎN FAȚA LUI
DUMNEZEU

Traducerea de Pr. Narcis Mătieș

Galaxia Gutenberg
2026

Cuprins

1. LIMITA ȘI DEPĂȘIREA EI	7
a. Nimicnicia și limita	7
b. Depășirea limitelor în Cristos	10
c. A trăi dincolo de limitele noastre	14
2. VIAȚA LUI DUMNEZEU PENTRU OM	17
a. În drum spre Dumnezeu	17
b. Imitarea a ceea ce este de neimitat	21
c. Mântuirea noastră în Fiul	24
d. A trăi în Cuvântul lui Dumnezeu	28
3. CUNOAȘTEREA	33
a. Cuvântul ratat și cuvântul înțeles	33
b. Solicitarea subiectivă	37
c. Cunoașterea și noaptea crucii	40
4. ÎNTÂLNIREA	43
a. Prima întâlnire	43
b. Decizia	46
5. CUVÂNTUL LUI DUMNEZEU	51
a. Infinitul în finit	51
b. Corespondența deplină în Cuvânt	54
6. RĂSPUNSUL OMULUI	59
a. Da-ul păstrat la Dumnezeu	59
b. Transformarea vieții	62
c. Armonizat de Cristos	64
7. STAREA LUMII	69
a. Creația orientată spre Fiul și speranța	69
b. A lua lumea cu sine la Dumnezeu	72
c. Biserica în lume	75
8. MUNCA	79
a. Sensul creștin al muncii	79
b. Munca ca ispășire în Cristos	85

9. NEMĂSURATUL	89
a. Măsurarea oamenilor și nemăsuratul.	89
b. Nemăsuratul și ascultarea	92
c. Măsură și nemăsură în stările bisericesti	95
10. BUCURIA	99
a. Predominanța bucuriei	99
b. Obiectivitatea bucuriei	102
c. Bucuria învierii	105
11. ADEVĂRUL	109
a. Convertire și adevăr	109
b. A trăi din adevăr.	112
c. Adevăr sacramental	116
d. Deschidere spre Dumnezeu	119

1. LIMITA ȘI DEPĂȘIREA EI

a. Nimicnicia și limita

În viața oricărui om vine momentul în care acesta începe să se gândească la locul său în întregul lumii, la viitorul său, la limitele puterilor sale. Dar la viitorul său nu poate să se gândească fără a include trecutul său în momentul prezent. El vede ceea ce a planificat și a împlinit până acum, dar vede și tot ceea ce a rămas neîmplinit, care poate stă în fața lui ca un eșec propriu. Își amintește de zilele de muncă, de zilele de odihnă, de nopțile sale, de visele sale în stare de veghe, de multitudinea a ceea ce a primit, de puținul pe care l-a dat. Vede că nu-i va fi ușor să tragă bilanțul, deoarece atâtea semințe nu au răsărit. Rămân multe elemente cu semnul întrebării; uneori există ceva reușit, pe care l-ar putea numi cu o cifră rotundă. Și totuși nu e complet sigur că această cifră este cu adevărat rotundă; ea stă într-un șir cu atâtea alte cifre, fracturate.

Și acum omul planifică. Trage concluzii din experiențe. Vrea să realizeze mai mult și altceva, și dintr-o dată ezită: la fiecare plan trebuie totuși să țină cont mereu de sine însuși. El nu poate concepe un viitor care să-l mulțumească pe deplin, deoarece nu se poate baza pe o realizare deplină proprie. Se cunoaște suficient pentru a ști că mereu își va deveni lui însuși o piedică, deoarece nu rămâne fidel celor mai bune hotărâri ale sale, se lovește pretutindeni din nou de limitele sale. Și totuși, el trebuie să meargă mai departe, iar a merge nu este posibil fără

a avea în fața sa un drum, un scop, o imagine a propriului viitor, fără a întreprinde ceva care să-l mulțumească și pe care să-l aducă la împlinire prin propria putere.

Privește din nou înapoi în trecutul său; caută să vadă în mod obiectiv obstacolele pe care și le-a pus singur în cale, să facă o socoteală a celor omise. Caută să facă acest lucru într-un spirit care să numească lucrurile pe nume și să perceapă componentele de forță existente. Toate acestea nu sunt ușoare, căci de îndată ce dă eșecurilor numele lor real, știe și de responsabilitatea sa, iar aceasta este grea. Eșecul său însă îl umilește, și acum vede lucrurile poate mai negre decât sunt. Încrederea în viitor șovăie. Cât de multe au rămas nefăcute, cât de des a fost ceva riscat și abandonat și uitat din nou! Chiar prima dificultate l-a scos de pe drum. Pur și simplu a renunțat!

Trecutul apasă asupra lui și paralizează noile sale hotărâri. Știe dinainte: nu va reuși. Ochiul său caută eroi care și-au propus ceva mareț și nu s-au lăsat abătuți de nimic. Ar vrea să fie unul ca ei, cu puterea, capacitatea și perseverența corespunzătoare. Dorințele și aspirațiile sale nu au sfârșit, dar resemnarea le slăbește; știe doar: nu e un erou. Totul la el este atât de neînsemnat.

Îi poate veni în minte că există și eroi creștini. La ei există cu adevărat fapte, împliniri, lucruri sănătoase și sfinte. Dacă se uită mai aproape la ce s-a făcut acolo, dacă încearcă să pătrundă în mecanismul performanței lor, există partea de înțeles a acesteia, dar și foarte multe care rămân opace. Totuși fapta stă acolo, unitară, rotundă, și cusăturile nu sunt vizibile. Asta e ciudat, neliniștitor, incitant. Cum se ajunge la această unitate? Dintr-o dată devine clar: la eroul creștin, la sfânt,

nimicnicia omului este depășită. A fost absorbită în sfințenie. Această indivizibilitate este har, ea provine de la Dumnezeu. El se îngrijește atât de mult de ai săi, încât îi include și îi acoperă complet cu harul său, nu în așa fel încât ei ar fi îngropați dedesubt și chipul lor ar deveni de nerecunoscut, ca ei să dispară paralizați sub povara excesului, ci în așa fel încât harul pătrunde, impregnează, mistuie întreaga lor ființă și o mută, ca să zicem așa, într-o nouă stare de agregare. Harul se unește cu omul în modul cel mai intim, el realizează în sfânt o întrupare, ca să zicem așa, după înfăptuirea întrupării Fiului divin. Cristos este Dumnezeu, care devine om pentru a realiza ca Dumnezeu-Om faptele sale unitare, fără cusur; sfântul este om al harului și poate de asemenea realiza fapte unitare. Harul și omul au devenit un singur lucru prin rânduiala și lucrarea lui Dumnezeu. Lucrarea păstrează în sine proprietățile ambilor, dar unite pentru totdeauna: cele ale omului și cele ale harului.

Cine privește această reușită, înțelege că nimicnicia omului înseamnă o stare de deficiență. Omului îi lipsește ceva. Este îndepărtat prin păcat de locul unde ar trebui și ar putea să stea. Desigur că își poate închipui că prin păcat a ajuns doar pe o cărare laterală, de unde încă vede calea cea dreaptă. Dar în adâncul său știe mai bine. Nu mai vede calea cea dreaptă. A nimerit într-un desiș pe care ochiul său nu-l mai poate străbate în niciun fel. Dar calea de ieșire nu o poate găsi prin simpla reflecție; nu știe cum poate să își folosească în cel mai rațional mod forțele sale rămase. Are nevoie de har pentru aceasta, și de aceea trebuie mai presus de toate să se supună. Trebuie să se facă pe sine atât de ușor, încât harul să obțină excesul de greutate în el. Trebuie să se

uite pe sine însuși — aceasta este singura concluzie adevărată din recunoașterea nimicniciei sale — pentru a lăsa harul să se reverse în spațiul gol, care este el.

Deci, prin sine însuși este incapabil să-l imite pe eroul creștin. Nu poate singur să pornească pe calea uceniciei. Și totuși, imaginea, exemplul, cu iradierea, cu invitația sa, rămâne. Aici stă el cu eșecul său, cu îndoielile sale, cu nevoia de a-și face planuri de viață și cu știința de a nu le putea face față. Dar dincolo stă fapta rotundă a omului apostolic, care îl luminează, îl solicită, îl fascinează. Înțelege însă că nu poate sări peste prăpastia dintre ele imitând faptele celui care este dincolo, ci că trebuie să iasă din sine. Prima faptă cuprinzătoare privește eul însuși. Trebuie să iasă din sine, să emigreze din sine însuși, iar aceasta este un fel de nimicire, o uitare de sine, o pierdere de sine, un apel la o nouă singurătate, o spargere a centrului propriu pentru a elibera spațiu pentru Dumnezeu, care intră în acest centru și face din el, de acolo, ceva nou; care, mai presus de toate, dispune de el. Această dispunere trebuie să devină punctul de unitate în el, dar el însuși nu va putea ocupa, stabili, experimenta acest punct. Este aruncat dincolo de limitele nimicniciei sale, dar traiectoria pe care o descrie în acest proces nu o poate reda, deoarece s-a dăruit pe sine și s-a pierdut.

Deodată, cuvântul „nimicnicie” capătă pentru el un nou sens: acum nu mai este decât semnal, semn de avertizare.

b. Depășirea limitelor în Cristos

Când omul știe de Dumnezeu și experimentează propria mărginire, zădărnicia eforturilor sale, invincibilitatea

obstacolelor care i se opun, atunci aceste experiențe ale limitelor devin pentru el, de fiecare dată, semnul unui dincolo. Timpul său trecător devine pentru el semnul eternității lui Dumnezeu, barierele sale semnul infinitului. Prin limitele sale el este mereu un om avertizat și căruia i se amintește. Și totuși, capacitățile și experiențele sale omești în mărghinirea lor nu sunt în contradicție cu ceea ce este și poate Dumnezeu. Dumnezeu l-a creat pe om după chipul său, iar un chip nu poate fi în contradicție cu ceea ce înfașează. Ceea ce este contradictoriu, abia de înțeles la om, ceea ce întrerupe orice comparație, este păcatul. El i-a abătut privirea de la arhetip, i-a separat viața și l-a împins în singurătate.

Fiul lui Dumnezeu își asumă natura umană așa cum o găsește, cu consecințele păcatului, dar fără păcat. Oboseala pe care o simte după lungi călătorii sau nopți de veghe, o depășește în puterea unei ascultări umane de Dumnezeu, care nu poate fi considerată, fără rezerve, ca o forță provenită din dumnezeirea sa. Nu își permite libertatea de a ridica permanent, dincolo de limitele ei, natura umană asumată. Îndură mai mult decât alții, deoarece iubește mai mult, suferă mai mult, deoarece este mai ascultător, iar această iubire, această ascultare ne-o dăruiește nouă, pentru ca să învățăm să nu ne împiedicăm mereu de limitele noastre, ci mai degrabă să le împingem puțin mai departe, pentru a sluji mai bine lui Dumnezeu și a ne îndeplini mai corect sarcina. Dar această autodepășire este aici jos ceva fragmentar și nu începutul unei depășiri mereu înaintate a legilor trupești de către spirit, a unei deplasări sistematice a limitelor în direcția infinitului; căci umilința, răbdarea, iubirea care